

БАШТАНСЬКА МІСЬКА РАДА
БАШТАНСЬКОГО РАЙОНУ МИКОЛАЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Р І Ш Е Н Н Я

від «___» _____ 20__ року № _____ Порядковий номер сесії (римськими
Баштанка цифрами) та скликання (словом)

Про звернення до Інституту Національної пам'яті України щодо виключення з Переліку населених пунктів, назви яких містять російську імперську символіку міста Баштанка Баштанської міської територіальної громади Баштанського району Миколаївської області

Відповідно до статті 7, частини першої статті 140 Конституції України, пункту 41 частини першої статті 26, частини першої статті 59 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Законів України «Про географічні назви», «Про засудження та заборону пропаганди російської імперської політики в Україні і деколонізацію топонімії», зважаючи на запропонований Інститутом Національної пам'яті України Перелік населених пунктів, назви яких містять російську імперську символіку, враховуючи історичні обґрунтування, що спростовуються викладене в Переліку посилання щодо найменування міста Баштанка у 1928 р. на честь «Баштанської республіки», проголошеної 1919 р. в Баштанській балці місцевими більшовиками, міська рада

В И Р І Ш И Л А:

1. Направити до Інституту Національної пам'яті України звернення про виключення з Переліку населених пунктів, назви яких містять російську імперську символіку міста Баштанка Баштанської міської територіальної громади Баштанського району Миколаївської області, що додається.

2. Виконавчому апарату Баштанської міської ради направити дане рішення до Інституту Національної пам'яті України.

3. Контроль за виконанням рішення покласти на постійну комісію з питань соціального захисту, медицини, торгівлі, побутового обслуговування, освіти, культури, спорту, молодіжної політики, духовності, законності, захисту прав громадян, депутатської діяльності та етики.

Міський голова

Олександр БЕРЕГОВИЙ

Звернення депутатів Баштанської міської ради восьмого скликання, прийняте на пленарному засіданні XL сесії міської ради від 16.01.2024 р.

Ми, депутати Баштанської міської ради рішуче протестуємо проти включення міста Баштанка Баштанської міської територіальної громади Баштанського району Миколаївської області до Переліку населених пунктів, назви яких містять російську імперську символіку (№81). Місто Баштанка відповідно до Закону України «Про засудження та заборону пропаганди російської імперської політики в Україні і деколонізацію топонімії» та вищезазначеного Переліку підлягає перейменуванню на підставі такої аргументації: «У 1928 р. Полтавка перейменована на Баштанку на честь «Баштанської республіки», проголошеної 1919 р. в Баштанській балці місцевими більшовиками».

Доводимо до Вашого відома, що Баштанською міською територіальною громадою проведено консультації з громадськістю щодо перейменування м. Баштанка відповідно до розпорядження міського голови від 21 грудня 2023 року № 254-р «Про проведення громадського обговорення щодо перейменування об'єктів топоніміки на території Баштанської міської територіальної громади». На підставі результатів обговорення та консультацій із фахівцями-істориками, вивчення джерелознавчої бази та наукових досліджень **складено історичну довідку**. Вивчені історичні джерела та факти щодо походження назви «Баштанка» спростовують підставу для перейменування, а значить, є правомірною вимогою перегляду відповідної норми вказаних нормативних документів.

Російський міф в історії нашого краю переконливо спростовує науково-популярне видання, яке нещодавно вийшло у Миколаєві, – **книга «Миколаївщина козацька»**. Це результат кропіткої, шестирічної роботи трьох миколаївських дослідників : Октябрини Ковальової, Олександра Шарафанова та Олександра Добровольського. Це фундаментальне дослідження такого історичного явища, як козацтво на території Миколаївщини. Для написання своєї книги автори вивчали архіви, карти й довідники, багатотомний архів «Коша нової Запорозької Січі» 1734-1735 років. Останній - це комплекс документів центральних і місцевих органів влади Запорозької Січі за весь період її існування (XVI—XVIII ст), виданий у Києві вже за часів незалежності України. Ще одне джерело досліджень авторів «Миколаївщини козацької» – кам'яні хрести на старих козацьких похованнях. Крім того, стали в пригоді і свідчення місцевих жителів – нащадків козаків. У деяких родинах із покоління в покоління передаються історичні спогади про своїх предків. У книзі охоплюється період від зародження козацтва до ліквідації Січі наприкінці XVIII ст. У пошуках істини науковці об'їхали всю Миколаївську область і подали такі аргументи історичної правди.

- Заселення частини Дикого поля українцями на Миколаївщині розпочалося ще задовго до російської колонізації. Із XVI ст. ці землі стали складовою частиною Війська Запорозького. Завдяки цьому тут виникла розгалужена мережа козацьких поселень (зимівників) та укріплень. Авторам удалося встановити, що як мінімум 144 населені пункти Миколаївщини виникли на базі козацьких поселень.

- Дослідники у книзі дають пояснення назви «Баштанка». Баштанка - це народна місцева назва від давнини. Через поселення на правому березі Куртиного ставу проходив козацький чумацький шлях із Бобринця на Давидів брід (на річці Інгулець), а далі -- до Криму. Тут було джерело з холодною прісною водою, тому навколо простягалися великі баштани. Саме чумаки й дали назву балці, на якій розташована Баштанка. Звідси - давня назва містечка. Близько 1806 року на ці землі царський уряд переселив поселенців із Полтавської й Чернігівської губерній. Тому назву села змінили на Полтавку, бо більшість переселенців було з Полтавщини. У 1928 році Полтавку знову перейменовано на Баштанку.

Колишній директор Баштанського краєзнавчого музею Леонід Мусійович Кльосов значну увагу приділяв спогадам людей та збору експонатів минувщини. І він залишив багато тверджень того, що старожили називали себе баштанцями, а поселення - Баштанкою. Є підстави вважати назву «Баштанка» місцевою народною назвою від давнини, що підтверджують і миколаївські дослідники.

Відомий український історик, етнограф, фольклорист, учень Михайла Грушевського - Тодор Матвійович Гавриленко (родом із Баштанщини) у 1927–1930 роках брав участь в етнографічних експедиціях на території сучасної Миколаївської області та Дніпровської ГЕС. В етнографічних та історичних дослідженнях Тодора Гавриленка відбилися всі основні віхи історії Запоріжжя 40-х – 90-х років XVIII століття. Його наукові студії зберігаються в Інституті рукопису Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського та Науковому архіві Інституту археології НАН України. І вони є теж підтвердженням того, що Баштанка – це назва нашої історичної пам'яті ще з часів козацтва.

Окрім того, існують інші важливі історичні факти та документи стосовно походження назви міста.

Відповідно до академічного видання 1976 року «Топонімія Дніпро-Бузького межиріччя» В.В. Лободи, «Баштанка – населений пункт, заснований у перші роки XIX ст. (до 1806 р. – Матеріали оцінки земель Херсонської губернії, 1890) переселенцями з Полтавщини і Чернігівщини. Першою назвою була відтопонімною: «деревня Полтавская», Полтавская, а з часом Полтавка. У середині XIX ст. у зв'язку із зростанням ролі військово-адміністративних поселень і з метою їх розрізнення численних на той час Полтавок, поселення набуває ускладненої назви (з розрізненням членом Баштанка – за назвою балки): Полтавка-Баштанка, «Полтавка» (Баштанка). З 1928 р. найменування Баштанка, що дублює назву балки (назва балки відапелятивна: від баштан – ділянка землі, на якій вирощували кавуни, дині і т. ін.) стає офіційним».

Вивчаючи одну з карт Атласу Польщі італійського картографа Джовані Антоніо Рицци Занноні, складену 1767 року про Надчорномор'я, звертаємо увагу, що у тому місці, де нині знаходиться Балка Баштанка, м.Баштанка позначено

латиницею «струмок і озеро **«Jaïoro-Umarle» (Єзеро-Умарле)**, на берегах якого відмічено поселення. На пізніших картах із 1744 року поселення зникає, але залишається така ж назва озера. Не виключено, що в період російсько-турецької війни 1768-1774 р.р. поселення було зруйноване. Для того, щоб зрозуміти значення слова «Jaïoro-Umarle», як і деяких наступних, ми звернулися до Олеся Кульчинського, кандидата філологічних наук, докторанта Стамбульського університету, сходознавця. Ось що він пояснив: «Перше слово позначає озеро, а наступне умарле – з тюрксько-арабського перекладається, як «озеро з зарадою», «озеро надії» (виходом зі скрути, похідного від слова зарадити, тюрксько-арабське - умарле). Чому можлива така назва? Це пояснюється тим, що в Степу вода мала вагоме значення, особливо коли він ставав довкола пересохлим і безводним, і це місце з водою ставало відродою для спраглих людей і тварин на переході».

До цього часу слід також відносити виникнення топоніму «Балка Баштанка» кримсько-татарського та караїмського походження цього слова від «бостан» (сад, город) за зайняттям місцевих жителів поселення. Трохи нижче **Єзеро-Умарле** позначено кордон «худуду» між Туреччиною та анексованими Російською імперією землями, укладений договором 1740 року та ще раніше 1705 року.

Наступне джерело – одна з карт інженера-полковника Романа Никифоровича Томілова «Карта теченню рек Днепра и Буга ...» 1775 року, на якій нанесено і шлях так званий Нижній Гардівський, що проходив від Гарду на Бузі (у свою чергу туди йшли шляхи з Польщі) і пролягав Вольностями війська Запорозького до Січі на Дніпрі. Один із відрізків цього військово-торгового шляху між р. Інгул і Тетянівкою на річці Добрій, правої притоки р. Висунь, можна з упевненістю прив'язати до території сучасної Баштанки, Балки Баштанки, про що свідчать назви в топоніміці на балці Баштанки – балки-відроду Чумацька за картою початку ХІХ століття.

Із ліквідацією останнього українського оплоту Запорозької Січі та її автономії в 1775 році, російська влада анексує козацькі землі, у подальшому включивши їх до складу Новоросійської губернії. На загарбаних землях російський уряд вдається до перерозподілу землі, відбираючи її у репресованої козацької старшини та рядового козацтва, розподіляє серед «вірних» йому представників козацтва осіб, таких як Захарій Чепіга, російських урядовців та військових, іноземців. Ліквідовуються запорізькі зимівники, а їх люд примусово переселяють до містечок та слобод, де владі зручніше їх контролювати. Поміщики записують жителів козацьких зимівників та слобод із їх землями до своєї власності й закріпачують. На місці колишніх зимівників виникають поміщицькі господарства й казенні поселення або взагалі зникають населені пункти, утворюючи «дикі поля».

На початок ХІХ століття імперський уряд розпочинає новий виток колонізації Степу. Керівництво Херсонської губернії, яка була створена 1802 року, проводить ревізію земель, більшість якої була у власності поміщиків. Територія, на якій нині знаходиться м. Баштанка, відносилася до «пустопорожньої казенної землі» і підлягала заселенню державними селянами, про що свідчать Відомості Херсонського повіту з казенними і поміщицькими поселеннями, датовані 1806 роком. Навколишні землі вже знаходилися в приватній власності військових чинів: бригадира Олександра Лаврентійовича Соколова, полковника Єгора Аврамовича Булгакова, генерал-лейтенанта Василя Васильовича Енгельгардта.

За програмою уряду в Херсонський повіт відбувається переселення охочих на вільні державні землі(у переважаючій кількості саме з Полтавщини) та надання переселенцям дозволів на виділення та користування землею. Про переселенців - вільних козаків з Полтавщини, Лубенського повіту на Балку Баштанка можна прочитати в листі малоросійського губернатора Якова Івановича Лобанова-Ростовського міністру внутрішніх справ 2 лютого 1812 року: «з Лубенського повіту Полтавської губернії містечка Оржиця, хутору (слово в документі нерозбірливо) 66 чоловіків-козаків та казенних селян побажали переселитися на проживання в Херсонську губернію, того ж повіту, поселення Полтавське, де на поселення їхнє є достатньо кількості землі і на направлення їх туди Херсонська казенна палата згодна».

Цікавою для нас є карта-схема з найраніше відомих із поселенням Полтавка та землі, що були в користуванні її жителів «Планъ с.Полтавки Округа Бугсаго уланскаго полка съ начертаніємъ раздѣленія полей», що зберігається у фондах Державного архіву Миколаївської області (Додається). На карті не зазначено рік її складання, але за межовими книгами відоме її датування. Перша складена межева книга датована 19 вересня 1817 року. За нею, поселення Полтавка розкинулося на позначеній на карті в балці Баштанка (від рогу балки Злодійки) та прилеглих до неї вибалків із водою та джерелами. Схили були усіяні земельними наділами з розміщеними на них близько 180-ти жител-землянок, 8-ми мельницями-вітряками. У центральній частині поселення, позначеної у плані, є церква, а трохи вище - кладовище. За даними цієї карти, на території сучасного міста Баштанка знаходилися такі балки-вибалки з власними назвами, як Борсукова (з часом була помилково переписана на Ворсукова); Пружникова балка (можливо, помилкова записана від похідної Плужникова), зі ставком і греблею; Чумакова балка. Та і сама назва поселення зазначена вже по-іншому, не «деревня Полтавская», а село Полтавка. Сама ж назва поселення – Полтавське - згадується в документах, датованих і 1835 роком.

За статистичними матеріалами населених місць другої половини ХІХ століття в Херсонській губернії на другу половину ХІХ століття відомо про три Полтавки: «деревня» Полтавка Кам'яно-Мостівської волості Ананьївського повіту; «деревня» Полтавка Широківської волості Херсонського повіту; село Полтавка Полтавської волості того ж повіту. Тому в різного роду статистичних та картографічних матеріалах із метою розрізнення Полтавок обов'язково вказувалася назва населеного пункту з додатковою назвою. Так писалося: Полтавка (у дужках Баштанка) або через дефіс: Полтавка-Баштанка. Наприклад, на військово-топографічній 3-верстовій карті Генерального Штабу, складеної в 1855-1877 роках, населений пункт Полтавка має позначення в дужках другої назви – Баштанка (фрагмент карти додається). Так само подвійну назву поселення Полтавка-Баштанка можна бачити на Kartі Херсонського повіту 1910 року видання (додається). У довідникових виданнях Херсонської єпархії можна також бачити подвійну назву населеного пункту Полтавка (додається).

У цілому ж по губерніях Російської імперії населених пунктів з назвою «Полтавка» було багато, враховуючи, що ще були і Верхні, Середні, Нижні, Старі, Нові Полтавки. Якщо заглянути в російський варіант «Вікіпедії», то можна побачити на сьогодні відомості про 6 Полтавок в Казахстані, 1 в Киргистані, 11 в російській федерації і 9 в Україні. У кожного з цих населених пунктів була своя

історія, як й історія походження назви. У більшості своїй назви позначають куточки, куди закинула доля українських переселенців з Полтавщини в пошуках кращої долі. Практика використання таких назв було досить зручною для уряду Російської імперії : позначала, звідки корінням своїм походили поселенці, і нагадувала «великоросами» для «малоросів» про наслідки Полтавської баталії 1709 року.

У науковому дослідженні «Гидрогеологические исследования в Херсонской губернии Н.Соколова», виданому в Санкт-Петербурзі 1896 року, є приклад ,коли офіційна назва поселення села Полтавка замінено на Баштанка, та згадується водоносна балка Баштанка (Додається).

Практика додавання додаткового елемента вирізнення Полтавки (Баштанки) продовжилася традицією і в Радянській Україні, була основною передумовою до перейменування Полтавки на Баштанку після 1926 року, після проведення адміністративної реформи, коли потрібно було розрізняти Полтавський район (30 вересня 1925 року Супрунівський район було перейменовано на Полтавський) Полтавської округи Полтавської губернії і Полтавський (Баштанський) район Миколаївської округи Одеської губернії, створений 29 вересня 1926 року.

У часи національно-визвольних 1917-1921 років Української революції жителі Полтавки-Баштанки - у більшості своїй колишні учасники, ветерани Першої світової війни, брали участь у військових діях, служили у протилежних військових формуваннях, як то : Української Народної республіки, Української держави Павла Скоропадського, служили в з'єднаннях отамана Никифора Григор*єва (Баштанська рота Верблюзького полку), та різного роду незалежних до підпорядкування загонів повстанців. Неабиякий вплив на майбутніх учасників повстання мав вплив політичних партій та їх осередків, що діяли в Полтавці-Баштанці з початку ХХ століття.

Так, з Баштанкою пов'язана діяльність українського революціонера, у майбутньому, одного з фундаторів українського національного руху на Далекому Сході, редактора і видавця першого на Далекому Сході українського тижневика "Українець на Зеленому Клині" – Дмитра Мироновича Боровика (1876-1920 рр.). У 1904 році в Баштанці (Полтавці) Дмитро Боровик організовує соціалістичний гурток, до якого увійшли відомі й освічені селяни, представники місцевої інтелігенції. Однак, 1906 року частина членів українського соціал-демократичного гуртка, як і його керівник, була заарештована та відправлена до Сибіру. Неабиякий вплив на культурну та політичну освіченість жителів Баштанки (Полтавки) мала діяльність Миколаївського осередку товариства «Просвіта», його засновника та керівника Миколи Миколайовича Аркаса, а з 1917 року - безпосередня діяльність осередку відновленого товариства «Просвіта» в Баштанці, що діяла у приміщенні місцевого Полтавського кредитного товариства, правління якого опікувалося функціонуванням українського театру та бібліотеки.

Із листопада 1918 року в околицях та селищі Полтавка (Баштанка) формується кілька повстанських загонів із числа григоріївців для боротьби проти влади гетьмана Скоропадського та німецьких військ. Улітку 1919 року селянські повстанські загопи братів Турів та Михайла Прядка активно діють **проти**

більшовицьких продовольчих загонів, які займаються вилученням хліба в місцевих жителів. Під Білозеркою (Бармашове) розгромлюють більшовицький продовольчий загін Рафаїлова, що в подальшому було використано в показах проти репресованих в 1935-1938 роках учасників повстання 1919 року.

У серпні 1919 року територія Полтавської волості Херсонського повіту Херсонської губернії була зайнята військами Добровольчої армії Денікіна. На місцевих жителів тягарем лягли податки, різного роду повинності, які б забезпечували потреби білогвардійських частин прибічників «Единой и неделимой России» у хлібі, продовольстві, фуражі, транспорті, коштах та новобранцях. Окрім того, окупаційною владою розпочалися репресії проти баштанців - учасників військових формувань Української республіки, отамана Григор*єва, більшовиків, різного роду повстанців. Це призвело до того, що з 16 вересня 1919 р. жителі Полтавки-Баштанки розпочали організовану боротьбу проти денікінців - розпочалося селянське народне **антиденікінське повстання**, яке увійшло в історію України часів національно-визвольних змагань 1917-1921 років під назвою «Баштанська республіка». 30 вересня 1919 р. був сформований штаб повсталих, до якого увійшли прихильники різних політичних партій та позапартійні (переважно українські есери, анархісти і були представники більшовиків). Командири штабу: Павло Макарович Тур – есер, Іван Макарович Тур – безпартійний, прихильник анархістів, Михайло Власович Прядко - есер., а не більшовики. Безпосередньо назва - «Республіка» - самоорганізація селян, самоуправління, на території, зайнятій повстанцями, мала чітку військову структуру, і назва була популярна серед селянських верств населення, що сприймали та підтримували революційні перетворення на селі, прагнули отримати у власність землю та самим розпоряджатися отриманим з неї врожаєм. Усі військові сили баштанців у кількості 3,5 тис. осіб поділялися на шість полків. Територія республіки становила 1,5 тис. квадратних кілометрів, до повсталих селян приєдналися жителі навколишніх сіл.

27 жовтня 1919 р. загін, в який увійшло понад 400 бійців, під командуванням М.Прядко та І.Тура виступили з Полтавки-Баштанки на Миколаїв, аби взяти участь у звільненні від денікінців міста. Протягом дня загін очистив від білогвардійців села Горохівку, Калинівку, а ввечері захопив залізничну станцію Водопій. Та далі наступ не вдався, так як заплановане повстання миколаївських робітників було придушене каральними військами генерала Якова Слацова. Увечері 28 жовтня баштанчани були змушені зняти облогу з Миколаєва і відступити, отримавши поразку. На початок листопада командування Добровольчої армії знімає з українського фронту значні військові з'єднання, чим ослаблює свої позиції на фронті в боротьбі з УНР і кидають їх проти «республік» Баштанки та Висунська (Батурино) та повстанської армії Нестора Махна. З 9 листопада денікінці силами 42-го Донського козачого полку та 8-го Лубенського козачого полку розпочали широкі операції проти повсталих селян села Полтавка-Баштанка. 12 листопада білогвардійськими козачими частинами, денікінською самообороною в результаті кількадечного штурму із застосуванням бронепοїзда та артилерії була розірвана оборона повстанців Баштанської республіки і здійснена різанина.. Частина повстанців в оборонних боях довкола та в самій Баштанці загинула, а ті, що потрапили в полон, були скарані на майдані (нині

парк Т.Г. Шевченка), у тому числі розстріляно командира полку Петра Вилкула, багатьох повішано та порубано. Ті повстанці, яким вдалося вийти з оточеної Полтавки-Баштанки, продовжили боротьбу до грудня 1919 року. У дні денікінського терору тільки в селі Полтавка-Баштанка загинуло та було закатовано 853 селян-повстанців та членів їх родин, згвалтовано понад 200 жінок, 330 спалених і 600 пограбованих дворів. Десятиліття Баштанка стояла в руїнах. На кладовищах та на ярмарковій площі знаходилися братські та поодинокі поховання учасників повстання.

Уже в часи більшовицької, комуністичної влади цю боротьбу селян за свою свободу та права, за свою землю, що несли революційні перетворення, було використано зі спотворенням, перекрученням, фальшуванням із метою пропаганди, як один із прикладів установлення більшовицької влади в Україні, підтримки місцевим селянством диктатури пролетаріату.

Упродовж 1920-1930 років за радянської влади серед активного та рядового Баштанського повстанства проводилися репресії, шляхом їх фізичного знищення. Уже тоді російська імперія знищувала свідчення людей із метою приховання правди. На довгі роки згадки про це повстання 1919 року, про Баштанську республіку потрапили під заборону як контрреволюційні. Лише в часи Хрущівської відлиги, в 1950-х -1960-х роках, з реабілітацією певних учасників повстання почалося повернення пам'яті про селянське антиденікінське повстання 1919 року, але знову ж таки з міфологізацією про те, що це було суто більшовицьке повстання. Були написані мемуари-спогади учасників повстання, які фальшували історичну пам'ять. У кінці 1950-х років з'явилася на світ офіційна, так би мовити, радянська версія природи Баштанського повстання 1919 року, за якою керівні посади та більшість повстанського штабу обіймали більшовики (комуністи). Саме цей мотив, що під керівництвом більшовиків було створено «Баштанську республіку» (селянське народне антиденікінське повстання) в с.Полтавка-Баштанка Херсонської губернії восени 1919 року як символ тоталітарного режиму в Україні, стало приводом під його декомунізацію.

Доказовою базою для цього став значний пласт друкованих матеріалів, виданих у часи радянської влади «нових», «авторитетних видань», у тому числі й «Історія міст і сіл Української РСР», що з'явилася друком ще в 1971 році. Так, одного з організаторів повстання в Полтавці, члена повстанського комітету М.В. Прядка згадано як комуніста серед інших «6 комуністів». Однак не береться до уваги той факт, що події, пов'язані з селянським антиденікінським повстанням в с.Полтавка-Баштанка, викладення матеріалів вже за радянських часів було підігнано під комуністичну ідеологію. Матеріали справ, що зберігаються в Державному архіві Миколаївської області, спростовують ці твердження як по М.В. Прядку, так і по іншим згаданим комуністам. Так, Ю.В. Котляр у своїй публікації «Михайло Прядко – керівник баштанських повстанців Миколаївщини» ставить під сумнів членство в ВКП (б) М.В.Прядка з 1919 року за даними Баштанського райкому партії, так як вони не підтверджуються матеріалами партійного архіву Миколаївської області стосовно членів ВКП(б) за 1918, 1921 і 1926 роки, а вказує на інший рік вступу до партії більшовиків – 1930-й. Революційна діяльність же М.В Прядка розпочалася з 1905 року, коли він

перебував у партійній організації есерів в Полтавці, а з 1917 року переходить до лівих есерів.

В інших же розглянутих автобіографічних та анкетних даних, станом на 1929 рік, Михайло Власович вказує в одній анкеті в графі «партійність після революції», що 1927 року вступив до лав більшовицької партії, в іншій анкеті, що тільки кандидат. У графі «партійність до революції» вказує, що позапартійний, підпільник. Хоча у своїй автобіографії згадує, що в 1905 році ознайомився з революційним рухом, а з 1907 по 1917 рік керував підпільною організацією в с.Полтавка-Баштанка. У показах Павла Тура згадується, що М.Прядко вступив до лав партії більшовиків 1920 року, але за незгоду з політикою більшовиків був з неї виключений.

Сьогодні місто Баштанка та його жителі стали вже невід'ємною частиною історії сучасної України та боротьби за Незалежність та Свободу. Так, на початку повномасштабного вторгнення російських загарбників жителі невеликого містечка, об'єднавшись, стали тією межею, яку не змогли перетнути російські окупанти в напрямку центральної частини нашої країни. Героїзм Баштанчан відзначали у своїх виступах очільник Миколаївської обласної адміністрації – В.Кім, генерал-майор ЗСУ – Д.Марченко, головнокомандувач Збройних сил України – В.Залужний, Президент України – В.Зеленський.

Баштанка в 21 сторіччі, так само, як і в 20-му, стала символом та прикладом боротьби України за Незалежність від російської імперії. На честь Баштанки в столиці України місті Києві, в рамках Закону «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки» провулок Лермонтова перейменовано на провулок Баштанський. В обласному центрі Миколаївської області -місті-герої Миколаєві є 3 провулки, названих на честь Баштанки.

Місто Баштанка стало відоме не тільки в межах України, приклад мужності маленького містечка знають у громадах Нідерландів, Польщі, Німеччини, Сполучених Штатів Америки, Франції, героїзм Баштанки та її жителів проілюстрований в документальних фільмах, зокрема у фільмі «Міста та їхні герої». Лозунг міста «Пофіг танки – ми з Баштанки» -- символ волелюбності українського народу. Прапор із цим лозунгом майорить на багатьох позиціях українських захисників не тільки з числа жителів міста, а й інших підрозділів, які отримували допомогу саме від Баштанки.

Таким чином, враховуючи як давні історичні матеріали, так і вклад в сучасну історію боротьби саме з російським імперіалізмом, українське місто Баштанка заслуговує на збереження сучасної назви.

На підставі вищевикладеного переконливо просимо Вас розглянути питання стосовно виключення м.Баштанка з переліку міст, що підлягають перейменуванню.

На підставі викладеного, звертаємось з проханням щодо включення міста Баштанка Баштанської міської територіальної громади Баштанського району Миколаївської області до Переліку населених пунктів, назви яких містять російську імперську символіку (№81)

Баштанський міський голова

Олександр БЕРЕГОВИЙ